

ἐπὶ σώματος κολοσσιαίου, παρ' ᾧ διαφαίνονται πανταχόθεν αἱ ἐξοχαὶ τῶν μυῶν αὐτοῦ.

Δὲν ὑπάρχει ζῶον, λέγει ὁ Duchailu, ἔχον μᾶλλον ἐπίφοβον καὶ ὀλεθρίαν ἐπίθεσιν τοῦ Γορίλλα.

Πρὸς τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ λαμβάνει θέσιν ἀντιμέτωπον ἔχων τοὺς βραχίονας αὐτοῦ οἰοῦναι ὅπλα ἀμυντικὰ, ὡς ἀληθέστατος πυγμαχός, ἀλλ' ὑπερτερῶν τούτου, καθόσον οἱ βραχίονες αὐτοῦ εἶναι μακρότατοι καὶ ἀπαραμίλλου δυνάμεως καὶ καθόσον ἔχει τέσσαρας χεῖρας.

Ὁ Γορίλλας βαδίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τετραποδῆτι, τοὺς πόδας στηρίζει κατὰ πλάτος ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἄπτεται δὲ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ πέλματος καὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου· τὰ σκέλη σχηματίζουσιν ὀξείαν γωνίαν κατὰ τὴν κνήμην· αἱ χεῖρες ἀνοικταὶ στηρίζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπισθεν καὶ ἐξῶθεν τῶν ποδῶν· τὸ ὕπτιον τῶν δύο τελευταίων φαλάγγων τῆς χειρὸς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· οἱ βραχίονες εἶναι σχεδὸν παράλληλοι πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ σώματος, ὃν ὑποστηρίζουσιν ὅπισθεν τῶν ποδῶν. Ἡ πορεία αὐτοῦ εἶναι κίνησις ἀμφίδροπος προερχομένη ἐκ τοῦ ὅτι ἡ μία πλευρὰ προβαίνει καὶ περιστρέφεται πρὸς τὴν ἀντίθετον, αὐτὴ δὲ ἐκ περιτροπῆς ποιεῖ τὸ αὐτὸ, τοῦτο δὲ δίδει εἰς τὸ ζῶον ταλάντευμα ἰδιάζον.

Ἡ ταχύτης τοῦ δρόμου αὐτοῦ εἶναι μεγάλη. Ἐνίοτε ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν κνημῶν, οὐδέποτε ὅμως κατορθώνει τελείαν ὀρθόστασιν· τὸ σῶμά του εἶναι πάντοτε κεκλιμένον πρὸς τὰ ἔμπερὸς, αἱ δὲ κνήμαι ἐλαφρῶς λιγυσμέναι ἕνεκα τῆς ἐιδικῆς κατασκευῆς τῶν ὀστέων τῆς συναρθρώσεως τοῦ ἰσχίου. Ἐν τούτοις εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικλινεῖς τοῦ Σιμπανζέ.

Ὁ Γορίλλας ζῆ σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ γῆς, εἰ καὶ ἀναρρίχεται ἐνίοτε, ἰδίως ὅπως συλλέξῃ κόκκους καὶ καρύδια.

Ὅταν τελειώσῃ ἡ συλλογὴ, κατέρχεται ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸ γειτονικὸν δένδρον, διότι δὲν δύναται ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του νὰ πηδήσῃ ὡς οἱ ἄλλοι πίθηκοι μετὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

Ὁ πίθηκος οὗτος, ἂν καὶ ἔχῃ ἰσχυρὰν γνάθον, εἶναι μολαταῦτα φυτοφάγος· ὁ κ. Duchailu, ὅστις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐθήρευσε καὶ ἐφόνησε μέγαν αὐτῶν ἀριθμὸν, παρετήρησε πάντοτε ὅτι ὁ στόμαχος περιεῖχε μόνον φυτικὴν τροφήν. Ἄγαπᾷ πολὺ τὸν ζαχαροκάλαμον καὶ τὰ ἄμωμα, τρέφεται δὲ ἐκ κόκκων καὶ καρπῶν, οἱ ὅποιοι γίνονται ἐπὶ δεινρυλλίων ὀλίγων ὕψηλων, ἐκ τοῦ χυμοῦ δένδρων τινῶν, τὰ ὅποια διασχίζει διὰ τῶν κυνοδότων αὐτοῦ, καὶ ἐκ καρυδιῶν τῶν ὀποιῶν τὸ κέλυφος εἶναι τοσοῦτον σκληρὸν ὥστε χρειάζεται βαρὺ σφυρίον ὅστις θελήσῃ νὰ τὰ ἀνοίξῃ.

Ὁ Γορίλλας διατρίβει εἰς τὰ μᾶλλον ἀπομακρυσμένα καὶ σκοτεινὰ μέρη τοῦ δάσους, ἐκλέγει δὲ κοιλάδας βαθεῖας πλησίον ρυακίων καὶ ποταμῶν. Ἐνταῦθα τὰ δροσερὰ ὕδατα συνδυάζονται πρὸς τὴν θερμότητα τῆς ἡμέρας διατηροῦσιν ἄφθονον φυτεῖαν, διὰ τῆς πυκνότητος αὐτῆς ἀποκρύπτουσιν τὴν οἰκογένειαν, παρέχουσι δὲ καὶ ἀφθόνας καρποὺς πρὸς τροφήν.

Ἡ προσφιλὴς αὐτοῦ φαλεὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ ὑψωμάτων ἀποτόμων ἢ ἐν μέσῳ τῶν βράχων ὀροπεδίου εἰς ᾧ δὲν εἰσδύει πολὺ φῶς.

Τρέχει δὲ πολὺ, καὶ δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ δύο ἡμέρας κατὰ συνέχειαν εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους. Ἀποκλειστικῶς φυτοφάγος καὶ πολυφάγος ἐν βραγεῖ ἀπέδρασε τὰ πάντα καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἀποδημήσῃ ἕως ἀναζητήσῃ τὴν τροφήν του.

*Ἐπειὰ τὸ τέλος.

ΘΑΛΗΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ

*Ἐκ τῶν τοῦ Γερβίνου.

... Τριακοντούτης καὶ ἐν πάσῃ ἀκμῇ τῆς δυνάμεως, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐν Ἑλλάδι ὁ Μαυροκορδάτος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κατὰ τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑσπερίας μεμορφωμένης ἑλληνικῆς νεολαίας, θὰ παρίστατο βεβαίως, ἂν προϋπῆρχεν ἐν τῇ χώρᾳ βάσις τις οἰαδήποτε πολιτισμοῦ, ὡς ὁ προσφορώτατος πάντων πολιτικὸς τῆς Ἑλλάδος ἡγέτης, οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτοῦ γένους, τῆς παιδείας, τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς γνώσεως ἣν εἶχε τῶν δυτικῶν γλωσσῶν καὶ πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς δεξιότητος, τοῦ ἠθικῶς ἀμόμου χαρακτῆρός του, τῆς διοικητικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας, τῆς περὶ τὰ χρηματικὰ χρηστότητος καὶ τῆς ἠπίας καὶ συνδιαλλακτικῆς του φύσεως. Πιστὸς εἰς τὰς φιλολογικὰς τῆς οἰκογενείας του συνηθείας, εἶχε γράψῃ γαλλιστὶ διατριβὴν τινὰ «Περὶ τῶν εἰσβολῶν τῶν Τούρκων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τῶν ἐπαναστάσεων αὐτῶν», ἀπολεσθεῖσαν κατὰ τινὰ ἐξοδὸν τῶν Τούρκων ἐκ τῶν Πατρῶν, ὅπου παρευρέθη καὶ ἐκινδύνευσε μάλις α προσσωπικῶς ὁ Μαυροκορδάτος. Ὡς εὐρωπαϊκῶς ἀνατεθραμμένος ἀνὴρ, ὡς διπλωμάτης καὶ φανακιώτης, ἔσχεν ἀναγκαιῶς πολεμίους αὐτοῦ τοὺς στρατιωτικὸς ὀλιγάρχας, οἵτινες ἤρκει μόνον νὰ ἐπιδεικνύωσι τὸ φράκον αὐτοῦ καὶ τὰς διόπτρας, ὅπως καθιστῶσιν αὐτὸν γελοῖον πρὸς τὰ ἡμιάγρια ἐκείνα στίφη. Αὐτὸν δὲ πάλιν ἀπέτρπεον ἀναγκαιῶς ἡ φύσις του τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀναρχικῶν, ἄγουςα μᾶλλον πρὸς τοὺς τακτικὸς καὶ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξιν ἐπιθυμοῦντας. Πάντες οἱ ὅπως δῆποτε ἐπιστημονικῶς, πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς μεμορφωμένοι, ὡς ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Τρικυπῆς, ἐκλινον πρὸς αὐτόν. Τὸν λεπτῶς ἀνατεθραμμένον Ἀλέξ. Καντακουζηνὸν ἀπέσπασε διὰ τῶν ἐλκυστικῶν του τρόπων ἀπὸ τοῦ Ἰψηλάντου· οἱ πλούσιοι

καὶ ἔμπειροι νησιῶται ἐγένοντο πιστοὶ αὐτοῦ ὀπαδοί· ὁ λόρδος Βύρων ὠνόμασεν αὐτὸν ἄξιον τῶν καλλίστων χρόνων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· οἱ δὲ κόλακες τοῦ ἡσμένιζον θεοροῦντες αὐτὸν ὡς τὸν Ἕλληνα Οὐώσιγκτων. Ἴνα καταστῆ ὁμοῦς ὁ Μαυροκορδάτος ἐφάμιλλος τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ παρὰ τῷ λαῷ ἐκείνῳ καὶ ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῶν πραγμάτων, ἔπρεπε νὰ κατέχη, πλὴν τῆς στρατιωτικῆς τοῦ Οὐώσιγκτων ἔμπειρίας, καὶ πᾶσαν τὴν ἀρχικὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν πολεμικὴν εὐτυχίαν τοῦ Βολιβάρ, ὡς κατεῖχε τὴν ἀδιάπτωτον αὐτοῦ καρτερίαν καὶ τὴν πατριωτικὴν του αὐταπάρνησιν. Ἐπρεπε νὰ ἔχη, ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν τῆς ἀλλοδαπῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, οἷαν εὐτυχίαν εἶχεν ὁ Βολιβάρ ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῇ, ὡς ἐκεῖνος, εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲν διὰ τῶν μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς σχέσεών του, εἰς ταύτην δὲ διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπιβροῆς αὐτοῦ. Χωρὶς ὁμοῦς τῶν πλεονεκτημάτων τούτων καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν οὐχὶ περὶ ὄργανισμοῦ καὶ τάξεως ἀλλὰ περὶ πολέμου καὶ δυνάμεως προέκειτο ἐν Ἑλλάδι, παρέσυρεν αὐτὸν κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἢ φορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τῶν δευτερογενιστῶν τὰς τάξεις, ὅπου ὅτε μὲν ταύτης ὅτε δ' ἐκείνης σύμμαχος τῆς μερίδος, σήμερον τούτους καὶ αὔριον τοὺς ἄλλους τῶν κοινῶν ὀλετήρας εἶχεν ἀντιπάλους καὶ πολεμίους.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

A. Σ. Β.

ΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Μὲ ὄλον τὸν πρὸς τὴν βασιλικὴν μεγαλειότητα ὀφειλόμενον σεβασμὸν, θὰ εἴπωμέν τινα περὶ τοῦ μαγειρικοῦ γούστου τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος εἶνε εὐχαρὶς εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγει ὀλίγον καὶ μετ' ἀπιστεῦτου ταχύτητος, προτιμᾷ δὲ τὸν μαῦρον ἄρτον τοῦ στρατιώτου.

Ὁ στρατάρχης Μὰκ Μζῶν εἶνε ὀλιγαρκῆς, διακριτικὸς, ποτὲ δὲν κάμνει παρατηρήσεις διὰ τὰ φαγητὰ, πίνει ὀλίγον, ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὀπωρικά.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία, ὀλιγαρκῆς, ἀγαπᾷ τὸ θόειον κρέας καὶ τὰ γλυκύσματα.

Ἄλέξανδρος ὁ Β' τρώγει καλὰ καὶ πίνει καλῆτερα, ἀγαπᾷ τὸν καμπανίτην καὶ τὸν οἶνον τῆς Βουργουνδίας, τῷ ἀρέσκει πολὺ τὸ κυνήγιον.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας πίνει λαμπρὰ, ἀγαπᾷ τὸ κρέας, τὰ δίπυρα, εἶνε δὲ ἀπλοῦς καὶ ζωηρὸς εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας εἶνε σύννους εἰς τὴν τράπεζαν, ἀγαπᾷ τὸ πρόβιον κρέας καὶ τὸ κυνήγιον (μεγάλων ζώων) τῷ ἀρέσκουν οἱ οὐγγρικοὶ οἶνοι καὶ ὁ βορδιγάλειος.

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶνε φοβερὸς κυνηγὸς, ἀγαπᾷ διὰ τοῦτο τὸ κυνήγιον, τὰ πτηνὰ μάλιστα· κυνηγᾷ καὶ ἀγριοχοίρους, ἀλλὰ δὲν τοὺς τρώγει. Πίνει οἶνους τῆς Κῶτ δ' Ὁρ.

Ἡ Α. Ὁλλανδικὴ Μεγαλειότης εἶνε λίαν εὐθυμος. Κρεωφαγεῖ καὶ ἰχθυοφαγεῖ, τῷ ἀρέσκει μάλιστα ὁ σαλομὸς καὶ οἱ παλαιοὶ βουργουνδικοὶ οἶνοι. Ἡ οἶνοθήκη του εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων τῆς Εὐρώπης.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Βέλγων τρώγει ὀλίγον, ἰδίως δὲ πτηνὰ τοῦ κυνηγίου. Ἀγαπᾷ κατ' ἐξοχίαν τὰς νίχλας καὶ τοὺς παλαιοὺς βουργουνδικοὺς οἶνους.

Ὁ πρῶν βασιλεὺς τοῦ Ἀνοβέρου φασιανοῦς τῆς Βοημίας, ξυλόκοπτας τῆς Γαλλικίας, καπιτιστὸν χοιρομήριον τῆς Στυρίας, οἶνους τοῦ Ῥήνου καὶ τοῦ Μωσέλλα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτουγαλλίας τρώγει ὀλίγον, πίνει μετρίως, ἀγαπᾷ μᾶλλον τοὺς οἶνους τοῦ Ὀπόρτο, συνοδευομένους ὑπὸ ζαχαρικῶν.

Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ' ὀρέγεται καὶ αὐτὸς τὸ μικρὸν κυνήγιον, τῷ ἀρέσκουν δὲ οἱ ἰσπανικοὶ οἶνοι, ὁ βορδιγάλειος καὶ τὰ τραγήματα.

Ὁ Ἀβδοῦλ Χαμιδ εἶνε ἰσχυρὸν στόμαχον, ἀγαπᾷ δὲ τὸ δρύζιον, τὰ ζαχαρικὰ, τὰ ὀπωρικά τῆς Ἀσίας καὶ τοὺς οἶνους τῆς Βουργουνδίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηθίας καὶ Νορβηγίας εἶνε ἰχθυοφάγος, πίνει δὲ παλαιοὺς οἶνους τοῦ Ῥήνου καὶ βορδιγάλειον.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τῆς Βαυαρίας καὶ ὁ δούξ τῆς Βάδης δὲν ἔχουσιν ἰδιαιτερον χαρακτηριστικόν. Ὁ ζῦθος κόπτει τὴν ὄρεξιν.

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν αὐτῶν Μεγαλειότητων διὰ τὰς σημειώσεις ταύτας, αἵτινες τοῦλάχιστον δὲν εἶνε κίνδυνος νὰ διαταράξωσιν οὔτε τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, οὔτε . . . τὸν στόμαχόν των.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἀνθρωπον ἱκανὸν νὰ συντρίψῃ σκόληκα ἄνευ ἀνάγκης, κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελον στέρξει νὰ συναριθμῶ μετὰ τῶν φίλων μου, ὅσον καὶ ἂν ἦνε κατὰ τὰ λοιπὰ ἄξιος ὑπολήψεως καὶ τιμῆς. Τὸ νὰ πατήσῃ τις ἐξ ἀπροσεξίας κοχλίαν ἔρποντα τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ἀγροτικὸν μονοπάτιον, τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως ἐγκλημα· ἀλλ' ὁ ἔχων καρδίαν ἀνθρώπου, ἂν ἴδῃ ἐγκαίρως τὸν κοχλίαν καὶ δὲν ἦνε κηπουρὸς ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῶν λαχάνων του, θέλει ἀποστρέψει τὸ θῆμα ἵνα μὴ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου πλάσματος τὸ δῶρον τῆς ζωῆς ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ὑψίστου. (William Couper).

* * * Πάντες παραπονοῦνται ἐπὶ ἐλλείψει μνήμης, οὐδεὶς δὲ ἐπὶ ἐλλείψει κρίσεως. (La Rochefoucauld).